YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu ensimmäinen jaosto)

20 päivänä lokakuuta 1999 *

Asiassa T-171/97,

Swedish Match Philippines Inc., Filippiinien oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Manila (Filippiinit), edustajanaan asianajaja Francisco Miguel Rodero López, Madrid, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Lucy Dupong, 14 A rue des Bains,

kantajana,

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään oikeudellisen yksikön virkamiehet Ramon Torrent ja Antonio Tanca, joita avustavat asianajajat Hans-Jürgen Rabe ja Georg M. Berrisch, Hampuri, prosessiosoite Luxemburgissa c/o Euroopan investointipankin lakiasiainosaston pääjohtaja Alessandro Morbilli, 100 boulevard Konrad Adenauer,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

jota tukee

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellinen neuvonantaja Viktor Kreuschitz ja oikeudellisen yksikön virkamies Nicholas Khan, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

väliintulijana,

jossa kantaja vaatii asetuksen (ETY) N:o 3433/91 muuttamisesta Thaimaasta peräisin olevien sytytinkivellisten kaasukäyttöisten kertakäyttöisten taskusytyttimien tuonnin osalta ja lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Thaimaasta, Filippiineiltä ja Meksikosta peräisin olevien sytytinkivellisten kaasukäyttöisten kertakäyttöisten taskusytyttimien tuonnissa 3 päivänä maaliskuuta 1997 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 423/97 (EYVL L 65, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 28.7.1997 annetun neuvoston asetuksen N:o 1508/97 (EYVL L 204, s. 7) 1 artiklalla, osittaista kumoamista,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (laajennettu ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti B. Vesterdorf sekä tuomarit C. W. Bellamy, J. Pirrung, A. W. H. Meij ja M. Vilaras,

kirjaaja: johtava hallintovirkamies B. Pastor,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 4.5.1999 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Neuvosto antoi 22.12.1995 asetuksen N:o 384/96 polkumyynnillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta (EYVL L 56, s. 1; jäljempänä perusasetus) mukauttaakseen yhteisön säännökset erityisesti tullitariffeja ja kauppaa koskevan yleissopimuksen 1994 VI artiklan soveltamisesta tehtyyn sopimukseen (EYVL L 336, s. 103; jäljempänä vuoden 1994 polkumyyntikoodi).

2 Perusasetuksen 1 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaan polkumyyntitullia voidaan soveltaa polkumyynnillä tuotuun tuotteeseen, jos tuotteen luovuttaminen vapaaseen liikkeeseen yhteisössä aiheuttaa vahinkoa, ja siinä täsmennetään, että tuotetta pidetään polkumyynnillä tuotuna, jos sen vientihinta yhteisöön on alempi kuin samankaltaisen tuotteen vertailukelpoinen hinta viejämaassa.

3 Perusasetuksen 3 artiklassa, jossa määritellään vahingon käsite, säädetään seuraavaa:

"1. Tässä asetuksessa käsitteellä 'vahinko' tarkoitetaan, jollei toisin ilmoiteta, yhteisön tuotannonalalle aiheutunutta merkittävää vahinkoa, yhteisön tuotannonalaan kohdistuvaa merkittävän vahingon uhkaa — —

2. Vahingon toteamisen on perustuttava selkeään näyttöön, ja siihen on sisällyttävä puolueeton tarkastelu a) polkumyynnillä tapahtuvan tuonnin määrästä ja tämän tuonnin vaikutuksesta samankaltaisten tuotteiden hintoihin yhteisön markkinoilla ja b) tämän tuonnin seurausvaikutuksista yhteisön tuotannonalaan.

3. Polkumyynnillä tapahtuvan tuonnin määrän osalta on harkittava, onko polkumyynnillä tapahtuva tuonti lisääntynyt merkittävästi joko absoluuttisesti tai suhteessa yhteisön tuotantoon tai kulutukseen. Tutkittaessa polkumyynnillä tapahtuvan tuonnin vaikutusta hintoihin on harkittava, onko polkumyynnillä tapahtuvan tuonnin osalta esiintynyt huomattavaa alihinnoittelua suhteessa yhteisön tuotannonalan samankaltaisen tuotteen hintaan tai onko tällaisen tuonnin vaikutuksesta muutoin ilmennyt merkittävää hintojen alenemista tai onko tuonti huomattavassa määrin estänyt sellaisia hinnankorotuksia, jotka muuten olisi tehty. Yksi tai useampi näistä tekijöistä ei välttämättä ole ratkaiseva.

4. Jos useammasta kuin yhdestä maasta tapahtuvaa tuotteen tuontia tutkitaan samanaikaisesti polkumyynnin vuoksi, tällaisen tuonnin vaikutuksia voidaan arvioida kumulatiivisesti vain, a) jos kustakin maasta tapahtuvan tuonnin suh-

teen osoitettu polkumyyntimarginaali on 9 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua vähimmäistasoa [2 prosenttia] suurempi ja jos yhdestäkään maasta tapahtuvan tuonnin määrä ei ole vähäpätöinen ja b) jos tuonnin vaikutusten kumulatiivinen arviointi on asianmukaista ottaen huomioon tuotavien tuotteiden väliset kilpailuedellytykset ja tuotavien tuotteiden ja yhteisön samankaltaisen tuotteen väliset kilpailuedellytykset.

5. Tutkittaessa polkumyynnillä tapahtuvan tuonnin vaikutusta kyseessä olevaan yhteisön tuotannonalaan on otettava huomioon kaikki olennaiset taloudelliset tekijät ja seikat, jotka vaikuttavat kyseisen teollisuuden tilanteeseen — —

6. On näytettävä 2 kohtaan liittyvien olennaisten todisteiden avulla, että polkumyynnillä tapahtuva tuonti aiheuttaa vahinkoa tässä asetuksessa tarkoitetussa merkityksessä. Tässä tapauksessa se merkitsee sen näyttämistä, että 3 kohdassa tarkoitetuilla määrillä ja hinnoilla on yhteisön tuotannonalaan vaikutusta 5 kohdassa tarkoitetussa merkityksessä ja että tämä vaikutus on sellaista, että sitä voidaan pitää merkittävänä.

— — ".

4 Perusasetuksen 20 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetään, että valituksen tekijät, kuten tuojat ja viejät, voivat pyytää lopullista ilmoittamista olennaisista tosiasioista ja huomioista, joiden perusteella lopullisten toimenpiteiden käyttöön ottamista suunnitellaan. Tämän artiklan 4 ja 5 kohdassa säädetään seuraavaa:

"4. Lopullinen ilmoittaminen on tehtävä kirjallisesti. Se on tehtävä mahdollisimman nopeasti ottaen huomioon tarve suojata luottamukselliset tiedot ja

tavallisesti viimeistään kuukautta ennen lopullista päätöstä tai lopullisia toimenpiteitä koskevan komission ehdotuksen jättämistä — —. Ilmoittaminen ei ole esteenä komission tai neuvoston mahdollisesti myöhemmin tekemälle päätökselle, ja jos kyseinen päätös perustuu eri tosiasioihin ja huomioihin, näistä on ilmoitettava niin pian kuin mahdollista.

5. Lopullisen ilmoittamisen jälkeen tehdyt havainnot voidaan ottaa huomioon ainoastaan, jos ne saadaan määräajassa, jonka komissio vahvistaa kunkin tapauksen yhteydessä, ottaen asianmukaisesti huomioon asian kiireellisyys, mutta joka on vähintään kymmenen päivää."

Kanteen perustana olevat tosiseikat, polkumyynnin vastaiset toimenpiteet, oikeudenkäynti ja asianosaisten vaatimukset

Riidan perustana olevat tosiseikat

5 Kantaja kuuluu Swedish Match -konserniin, jonka emoyhtiö on Nyonsiin Sveitsiin sijoittautunut Swedish Match SA. Swedish Match omistaa kantajasta 99,99 prosenttia. Swedish Match -konsernin toinen tytäryhtiö on Poppell BV -yhtiö Alankomaissa (jäljempänä Poppell).

6 Yhteisön tuottajat, muun muassa Swedish Match -konserniin kuuluva yhtiö, tekivät vuoden 1994 elokuussa komissiolle valituksen tietynlaisten Filippiineiltä peräisin olevien sytyttimien tuonnista.

7 Komissio ilmoitti 18.3.1995 polkumyynnin vastaisen menettelyn aloittamisesta näiden valituksien johdosta. Komission tutkimus käsitti 1.4. ja 31.12.1994

välisen ajanjakson. On selvää, että tämän ajanjakson aikana kantaja vei ainoastaan kerran sytyttimiä yhteisöön, ja sytyttimet vietiin sisaryhtiö Poppellille, joka on kantajaan etuyhteydessä oleva tuoja.

8 Komissio lähetti tutkimuksensa yhteydessä kyselylomakkeet kaikille tiedossa oleville osapuolille. Vastauksessaan sille osoitettuun kyselylomakkeeseen kantaja antoi tietoja oikeudellisesta muodostaan, tuotannostaan ja myynneistään, ja se ilmoitti otsakkeen "yhtiötä koskevat yksityiskohtaiset tiedot" alla hallituksen puheenjohtajansa ja sisäisen tarkastajansa yhteyshenkilöiksi (kannekirjelmän liite 4).

9 Komissio lähetti 30.9.1996 perusasetuksen 20 artiklan 4 kohdan mukaisen kirjeen, joka oli osoitettu samanaikaisesti

— Swedish Matchille, Picard-nimiselle henkilölle, Nyons, (Sveitsi)

— Picardille Swedish Match Lighter Divisionissa, Rillieux-la-Pape (Ranska)

— kantajan sisäiselle tarkastajalle Manilaan (Filippiinit)

— Poppell-yhtiölle Alankomaihin.

Kirjeen aiheena oli "Filippiineiltä peräisin olevien — — sytyttimien tuontia koskeva polkumyynnin vastainen menettely — — olennaisten tosiasioiden ja

huomioiden, jotka on otettu huomioon komission ehdotuksia varten, lopullinen ilmoittaminen konserniin kuuluville yhtiöille (Swedish Match Philippines Inc. viejänä, Poppell BV, tuojana ja johto)". Vastaanottajia kehotettiin toimittamaan 11.10.1996 mennessä huomautuksensa tähän kirjeeseen liitetystä lopullisesta ilmoituksesta.

10 Lopullisessa ilmoituksessa komissio totesi muun muassa 36,7 prosentin polkumyyntimarginaalin ja 13 prosentin alihinnoittelumarginaalin (underselling margin) kantajan osalta. Kantaja ei esittänyt huomautuksiaan tästä asiakirjasta sille asetetussa määräajassa, joka päättyi 11.10.1996.

Polkumyyntiasetus N:o 423/97

11 Neuvosto antoi edellä esitetyn menettelyn päätteeksi 3.3.1997 asetuksen N:o 423/97 asetuksen (ETY) N:o 3433/91 muuttamisesta Thaimaasta peräisin olevien sytytinkivellisten kaasukäyttöisten kertakäyttöisten taskusytyttimien tuonnin osalta ja lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Thaimaasta, Filippiineiltä ja Meksikosta peräisin olevien sytytinkivellisten kaasukäyttöisten kertakäyttöisten taskusytyttimien tuonnissa (EYVL L 65, s. 1; jäljempänä asetus N:o 423/97 tai riidanalainen asetus). Asetuksen 2 artiklalla otettiin käyttöön lopullinen, 43 prosentin polkumyyntitulli Filippiineiltä tuoduista sytyttimistä, lukuun ottamatta kantajan valmistamia ja myymiä sytyttimiä, joita koski 17 prosentin tulli.

12 Asetuksen N:o 423/97 33 ja 34 perustelukappaleessa neuvosto totesi polkumyyntimarginaalin painotetun keskiarvon olevan 52,6 prosenttia kaikille filippiiniläisille yhteistyössä toimineille viejille ja tuojille kantajaa lukuun ottamatta, jonka marginaali oli 36,7 prosenttia.

13 Vahingon toteamisen osalta neuvosto suoritti perusasetuksen 3 artiklan 4 kohdassa tarkoitetun kumulatiivisen arvioinnin kyseisistä kolmesta maasta, eli

Thaimaasta, Filippiineiltä ja Meksikosta polkumyynnillä tapahtuvan tuonnin samanlaisesta ja samanaikaisesta vaikutuksesta (perustelukappaleen 40—44 kohta).

14 Neuvosto korosti polkumyynnillä tapahtuvassa tuonnissa käytettyjen hintojen osalta, että "keskimääräisen alihinnoittelun tason todettiin prosentteina yhteisön tuotannonalan keskimääräisestä hinnasta ilmaistuna olevan yli 30 prosenttia kaikissa tapauksissa lukuun ottamatta yhtä (Swedish Match Groupiin etuyhteydessä oleva filippiiniläinen yhtiö, jonka äärimmäisen pieninä määrinä tapahtunutta vientiä yhteisöön ei voida pitää Filippiineiltä peräisin olevaa kertakäyttöisten sytytinkivellisten sytyttimien vientiä edustavana). Näin ollen asianomaisista maista tuotujen kertakäyttöisten sytytinkivellisten sytyttimien hinnat olivat tutkimusajanjakson aikana yhteisön tuottajien soveltamia hintoja merkittävästi alhaisempia" (50 perustelukappale).

15 Yhteisön tuotannonalan osalta neuvosto totesi, että keskimäärin hinnat nousivat hieman vuoteen 1992 saakka, minkä jälkeen ne laskivat hieman, ja se huomautti, että pyrkiessään säilyttämään markkinaosuutensa yhteisön tuotannonala on tutkitun ajanjakson aikana myynyt lisääntyviä määriä erikoisrakenteisia tuotteita (kuten sytyttimiä, joihin olisi tavallisesti ollut mahdollista soveltaa korkeampia hintoja). Tutkimus osoitti neuvoston mukaan siten, ettei kyseisiä korkeampia hintoja voitu pitää yllä, mistä koitui seurauksia yhteisön tuotannonalan kannattavuudelle (54 perustelukappale).

16 Vahinkoa koskevan päätelmänsä osalta neuvosto korosti, että "tuontihinnat olivat yhteisön tuotannonalan keskihintaan nähden varsin huomattavasti eli yli 30 prosenttia alihinnoiteltuja (lukuun ottamatta erään yhteisön tuottajan kanssa etuyhteydessä olevaa filippiiniläistä yritystä, jonka vienti oli liian rajoitettua pidettäväksi Filippiineiltä tulevaa tuontia edustavana)" (57 perustelukappale).

17 Syy-yhteyden osalta neuvosto totesi, että Thaimaasta, Filippiineiltä ja Meksikosta tulleesta polkumyynnillä tapahtuneesta tuonnista katsotaan sinänsä aiheutuneen merkittävää vahinkoa yhteisön tuotannonalalle. Tämä päätelmä perustui erityisesti alihinnoittelun tasoon sekä kyseessä oleviin suuriin määriin, mitkä seikat aiheuttivat merkittävää hintojen laskupainetta (71 perustelukappale).

18 Neuvosto totesi vielä, että vahingon poistamiseen tähtäävät polkumyyntitullit voitiin vahvistaa polkumyyntimarginaaleja vähäisemmiksi. Tätä varten se vertasi jokaisen viejän myyntihintoja yhteisön tuottajien tuotantokustannuksia vastaaviin, kohtuullisella voittomarginaalilla lisättyihin hintoihin. Neuvosto katsoi asianmukaiseksi pitää käytettynä voittomarginaalina 10 prosenttia vahingon poistavan tason määrittelemiseksi (79—82 perustelukappale).

Asetus N:o 1508/97

19 Neuvosto korjasi asetuksen N:o 423/97 muuttamisesta 28.7.1997 annetulla asetuksella N:o 1508/97 (EYVL L 204, s. 7; jäljempänä asetus N:o 1508/97) kantajan tuonnille määrättyä polkumyyntitullia koskevan laskuvirheen ja vahvisti tullin 13 prosentiksi. Neuvosto täsmensi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, että muutoksella oli taannehtiva vaikutus ja että liikaa peritty määrä palautetaan kantajalle.

Oikeudenkäynti

20 Kantaja nosti 5.6.1997 nyt käsiteltävänä olevan kanteen, joka koski alunperin ainoastaan asetusta N:o 423/97. Se otti kuitenkin vastauskirjelmässään huomioon asetuksen N:o 1508/97 voimaantulon ja muotoili tämän vuoksi uudelleen vaatimuksensa.

21 Komissio hyväksyttiin laajennetun toisen jaoston puheenjohtajan 12.12.1997 antamalla määräyksellä väliintulijaksi tukemaan neuvoston vaatimuksia. Komissio ei kuitenkaan jättänyt väliintulokirjelmää.

22 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen 21.9.1998 tekemällä päätöksellä esittelevä tuomari määrättiin laajennettuun ensimmäiseen jaostoon, jonka käsiteltäväksi asia näin ollen annettiin.

23 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (laajennettu ensimmäinen jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn ilman edeltäviä asian selvittämistoimia. Se pyysi kuitenkin neuvostoa vastaamaan kirjallisesti kysymykseen, joka koski kantajan viennin määrää.

24 Asianosaisten lausumat ja vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin suullisiin kysymyksiin kuultiin 4.5.1999 pidetyssä istunnossa.

25 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa asetuksen N:o 423/97 2 artiklan 2 kohdan b alakohdan, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksen N:o 1508/97 1 artiklalla, siltä osin kuin se koskee kantajaa, sillä edellytyksellä "siltä osin kuin" on katsottava tarkoitettavan sitä, että tässä artiklassa säädetty jäännöstullin kantaminen kantajalta keskeytetään;

— velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

26 Neuvosto vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää kanteen;

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Pääasia

27 Kantaja vetoaa kanteensa tueksi kolmeen kanneperusteeseen. Ensimmäisessä kanneperusteessaan, joka koskee perusasetuksen 20 artiklan 4 kohdan rikkomista, kantaja arvostelee tapaa, jolla lopullinen ilmoitus annettiin sille tiedoksi sekä ilmoituksessa olleita epätäsmällisyyksiä. Lopullista ilmoittamista koskevat virheet loukkaavat kantajan mukaan myös sen puolustautumisoikeuksia. Toisessa kanneperusteessaan, joka koskee perusasetuksen 1 artiklan 1 kohdan ja 3 artiklan 2 ja 6 kohdan rikkomista, kantaja väittää, ettei yhteisön tuotannonalalle koitunut vahinko johdu kantajan viennistä. Kolmannessa kanneperusteessaan kantaja arvostelee neuvostoa siitä, ettei se ole perustellut riittävästi riidanalaista asetusta.

Perusasetuksen 20 artiklan 4 kohdan rikkomista ja kantajan puolustautumisoikeuksien loukkaamista koskeva ensimmäinen kanneperuste

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

28 Ensimmäisessä kanneperusteessaan kantaja vetoaa perusasetuksen 20 artiklan 4 kohdan kaksikertaiseen rikkomiseen. Se väittää, että lopullista ilmoitusta ei

annettu sille asianmukaisesti tiedoksi ja että siinä ei ollut riittävästi tietoa tavasta, jolla komissio laski vahinkomarginaalin.

29 Ensinnäkin kantaja väittää, että sille osoitettu lopullinen ilmoitus olisi pitänyt antaa tiedoksi myös sen Brysselissä olevalle oikeudelliselle asiamiehelle eli asianajotoimisto Eurekalle (jäljempänä Eureka). Kantaja huomauttaa, että sen prosessiosoite polkumyynnin vastaisen menettelyn osalta oli Bryssel, eikä lopullista ilmoitusta annettu tiedoksi tähän prosessiosoitteeseen. Se, että lopullista ilmoitusta ei annettu tiedoksi Eurekan osoitteeseen, esti kantajan mukaan sitä puolustautumasta tehokkaasti asetetussa määräajassa, ottaen huomioon, että se oli vilpittömässä mielin luullut, että ilmoitus oli lähetetty myös Eurekaan ja että Eureka vastaisi menettelyyn liittyvistä toimenpiteistä.

30 Kantaja korostaa, että se saattoi oikeutetusti ja kohtuudella uskoa, että Swedish Match -konsernin oikeudellinen asiamies huolehtisi menettelyyn liittyvistä toimenpiteistä kuten aikaisemminkin. Polkumyynnin vastaisessa menettelyssä osapuolen tehtävänä ei ollut varmistua siitä, että sen oikeudellinen asiamies saa komission ilmoitukset ja näin ollen siitä, että sen etuja puolustetaan tehokkaasti. Päinvastoin, komission tehtävänä oli ryhtyä tarpeellisiin toimenpiteisiin vaikka omasta aloitteestaan, jotta asianomaisen osapuolen edut polkumyynnin vastaisessa menettelyssä voidaan taata.

31 Kantaja täsmentää, että se ei ollut komissioon suorassa yhteydessä hallinnollisen menettelyn aikana lukuun ottamatta sitä tilannetta, jolloin komission yksiköt suorittivat tarkastuksia paikan päällä Filippiineillä. Swedish Match, edustajanaan Picard, toimi sen mukaan välittäjänä kantajan yhteydenpidossa komissioon, koska kyseisellä yhtiöllä ei ollut itsenäistä asemaa polkumyynnin vastaisessa menettelyssä. Koska Eureka oli Swedish Match -konsernin oikeudellinen asiamies, se oli siten edustanut näitä kahta yritystä. Lisäksi Eureka oli tietyissä tilanteissa nimenomaisesti ja suoraan edustanut kantajaa polkumyynnin vastaisessa menettelyssä. Nyt käsiteltävänä olevassa polkumyynnin vastaisessa menettelyssä komissio on jatkuvasti hyväksynyt Swedish Match SA:n ja Eurekan toimimisen kantajan lukuun.

32 Toiseksi kantaja väittää, että lopulliseen ilmoitukseen ei sisältynyt tietoa, josta olisi ilmennyt, millä tavalla komissio arvioi vahinkomarginaalin. Siten kantaja ei mielestään voinut tietää, minkä seikkojen perusteella sen alihinnoittelumarginaali oli laskettu, eikä se siten voinut puolustautua todetun vahingon osalta.

33 Kantaja myöntää, että vahinkomarginaalin laskentatapa oli selitetty lopullisessa ilmoituksessa. Kantaja väittää, että siinä ei sitä vastoin ollut tietoja siitä, miten komissio oli käsiteltävänä olevassa asiassa laskenut vahinkomarginaalin kantajan osalta. Tässä yhteydessä kantaja vaatii komissiota esittämään sille yhteisön tuotannonalan tuotantokustannuksia koskevat tiedot, jotka eivät ole luottamuksellisia. Mikäli komissio ei toimita kantajalle näitä tietoja, kantaja ei voi tietää, miten komissio on päätynyt siihen johtopäätökseen, että alihintamarginaali oli 13 prosenttia.

34 Neuvoston mukaan ensinnäkin sillä, että lopullinen ilmoitus lähetettiin suoraan kantajalle, ei sinällään rikota perusasetuksen 20 artiklan 4 kohtaa. Neuvoston mukaan kantajan on näytettävä toteen, että tällainen lähettäminen on estänyt sitä puolustamasta tehokkaasti etujaan. Neuvosto huomauttaa tältä osin, että lopullisen ilmoituksen lähettäminen näin on voinut aiheuttaa kantajalle vain ajanhukkaa siltä osin kuin sen on täytynyt ryhtyä toimiin tämän asiakirjan toimittamiseksi lakimiehelleen. Neuvosto lisää, että kantajan olisi tällaisessa tapauksessa pitänyt olla yhteydessä komissioon ja pyytää sen määräajan pidennystä, joka kantajalle oli asetettu huomautusten esittämiseksi lopullisesta ilmoituksesta, mutta kantaja ei näin tehnyt. Neuvoston mukaan kantaja ei myöhemminkään ollut tuonut esiin sitä seikkaa, että lopullinen ilmoitus lähetettiin sille suoraan.

35 Neuvosto väittää toiseksi, että komission käyttämä vahinkomarginaalin laskemistapa kuvailtiin lopullisen ilmoituksen sivulla 21. Komissio on myös esittänyt kantajan alihintamarginaaliin (13 prosenttia) liittyvät yksityiskohtaiset luvut, sekä muiden kyseeseen tulevien tuottajien alihintamarginaalia koskevat luvut. Kantaja on lisäksi saanut tietoja vientihinnoista, ja vahingon poistamiseen täh-

täävän hinnan laskemisen (ei-vahingollinen hinta) osalta sille ilmoitettiin, että toimielimet olivat sisällyttäneet siihen 10 prosentin voittomarginaalin. Sitä vastoin yhteisön tuotannonalan tuotannon keskimääräisiä kustannuksia koskevia laskelmia ei ollut esitetty kantajalle liikesalaisuuksiin perustuvista syistä.

36 Siltä osin kuin kantaja on pyytänyt saada tutustua tietoihin, joita ei ole annettu luottamuksellisina, neuvosto huomauttaa, että kantaja ei missään vaiheessa ollut valittanut siitä, että lopulliseen ilmoitukseen ei olisi sisältynyt riittävästi tietoja. Kantaja ei myöskään ollut pyytänyt lisätietoja yhteisön tuottajien tuotantokustannuksista.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

37 Ensinnäkin on huomautettava, että perusasetuksen 20 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaan komission on tehtävä polkumyyntitutkimuksen kohteena olevan tuotteen viejälle lopullinen ilmoitus niistä olennaisista tosiasioista ja huomioista, joiden perusteella se aikoo ehdottaa neuvostolle lopullisten toimenpiteiden käyttöönottamista, ja näin on meneteltävä kyseisen viejän puolustautumisoikeuksien noudattamisen varmistamiseksi. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan näihin oikeuksiin on kiinnitetty riittävästi huomiota, kun yrityksellä, jonka etua asia koskee, on polkumyynnin vastaisen menettelyn aikana ollut tilaisuus esittää kantansa asiassa esiintuotujen tosiseikkojen, näkökohtien ja mahdollisesti kertyneiden asiakirjojen tödenmukaisuudesta sekä merkityksestä asian kannalta (ks. asia T-170/94, Shanghai Bicycle v. neuvosto, tuomio 25.9.1997, Kok. 1997, s. II-1383, 120 kohta oikeuskäytöntöviittauksineen).

38 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että komissio on 30.9.1996 päivätyllä kirjeellään lähettänyt kantajalle sen kotipaikan osoitteeseen yrityksen

sisäiselle tarkastajalle osoitettuna perusasetuksen 20 artiklassa tarkoitetun lopullisen ilmoituksen. Oikeuskäytännöstä ilmenee, että asiakirjan lähettämistä vastaanottajan kotipaikkaan on pidettävä pätevästi suoritettuna tiedoksiantona. Yhteisöjen tuomioistuin katsoi asiassa 42/85, Cockerill-Sambre vastaan komissio, 26.11.1985 antamassaan tuomiossa (Kok. 1985, s. 3749, 10—12 kohta), joka koski EHTY:n tuotantokiintiöitä, että päätöksen tiedoksianto, josta määräaika kanteen nostamiselle alkoi kulua, on suoritettu asianmukaisesti, kun se on toimitettu kyseisen yrityksen kotipaikkaan, myös siinä tapauksessa, että yritys olisi nimenomaisesti pyytänyt komissiota lähettämään tiedoksiannon toiseen osoitteeseen.

39 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että tätä oikeuskäytäntöä voidaan soveltaa sitä suuremmalla syyllä tähän asiaan, jossa kantaja ei ollut ilmoittanut komissiolle riittävän ajoissa niiden yhteyshenkilöiden vaihtumisesta, jotka se oli maininnut vastauksessaan kyselylomakkeeseen (ks. edellä 8 kohta), eikä se ollut pyytänyt komissiota osoittamaan vastaisuudessa kaikkea kirjeenvaihtoa Eurekalle.

40 Osoittaessaan 30.9.1996 päivätyn kirjeen kantajan kotipaikkaan komissio noudatti lisäksi kantajan itsensä komissiolle vastauksessaan kyselylomakkeeseen antamia tietoja, sillä kantaja oli maininnut hallituksen puheenjohtajan ja sisäisen tarkastajan yhteyshenkilöikseen. Tästä seuraa, että kantajalla oli mahdollisuus saada tietoonsa lopullinen ilmoitus ja esittää etujensa mukaiset huomautukset joko itse tai edustajansa välityksellä taikka Swedish Match -konsernin välityksellä.

41 Siltä osin kuin kantaja väittää, että lopullinen ilmoitus olisi pitänyt osoittaa sen oikeudelliselle asiamiehelle Brysseliin, on korostettava, että perusasetuksen 20 artiklan säännöksissä ei aseteta komissiolle velvollisuutta varmistua siitä, että lopullinen ilmoitus on annettu tiedoksi kyseisen viejän oikeudelliselle asiamiehelle.

42 Tältä osin sillä ei ole merkitystä, että komissio on menettelyn aikana käytännössä ollut yhteydessä Eurekaan sekä Swedish Match -konserniin kuuluviin muihin yhtiöihin ja sen palveluksessa oleviin henkilöihin, koska komissiolla ei ollut velvollisuutta osoittaa lopullista ilmoitusta asianosaisen osapuolen lakimiehelle.

43 Tästä syystä väite sääntöjenvastaisesta tiedoksiannosta on hylättävä.

44 Toiseksi on todettava, että kantaja ei hallinnollisen menettelyn eikä lopullisen ilmoituksen vastaanottamisen jälkeen pyytänyt lisätietoja vahinkomarginaalista. Koska komissiolle ei ilmoitettu väitetystä tietojen riittämättömyydestä, se ei voinut polkumyynnin vastaisessa menettelyssä korjata tällaista mahdollista laiminlyöntiä suojatakseen kantajan puolustautumisoikeuksia.

45 Tästä seuraa, että myös tämä väite on hylättävä.

46 Koska kantaja ei ole näyttänyt toteen hallinnollista menettelyä koskevaa virhettä ja koska tämä menettely on päättynyt, sen vaatimus, joka esitettiin ensimmäisen kerran ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja jonka mukaan kantaja halusi saada yhteisön tuotannonalan tuotantokustannuksia koskevien tietojen eiluottamuksellisen version, on hylättävä.

47 Edellä esitetystä seuraa, että ensimmäinen kanneperuste on hylättävä kokonaisuudessaan.

Perusasetuksen 1 artiklan 1 kohdan ja 3 artiklan 2 ja 6 kohdan rikkomista koskeva kanneperuste

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

48 Kantaja väittää kanteessaan, että tutkimuksen kohteena olleista kolmesta maasta peräisin olevien sytyttimien viennin aiheuttama vahinko, jonka olemassaoloa se ei riitauta, yhteisön tuotannonalalle ei johdu sen omasta viennistä sen vähäisen määrän ja viennissä käytettyjen yksikköhintojen vuoksi.

49 Kantaja huomauttaa ensinnäkin, että polkumyynnin vastaisessa menettelyssä on osoitettu, että se oli tutkimusajanjakson aikana tuonut yhteisöön ainoastaan 10 500 sytytintä, mikä vastaa vain 0,0369:ää prosenttia Filippiineiltä peräisin olevista sytyttimistä ja 0,0083:a prosenttia kaikista niistä kolmesta tutkimuksen kohteena olevasta maasta yhteisöön tuoduista sytyttimistä. Kyseisistä kolmesta maasta tuoduista 126,5 miljoonasta sytyttimestä 28,4 miljoonaa oli peräisin Filippiineiltä. Kantaja päättelee tästä, että sen oman viennin määrällä ei voinut olla vaikutusta yhteisön tuotannonalalle.

50 Kantaja korostaa toiseksi, että se laskutti omasta viennistään yksikköhinnan (0,19 USD), joka oli huomattavasti korkeampi kuin muiden polkumyyntitutkimuksen kohteena olleiden filippiiniläisten (0,07 USD) ja meksikolaisten (0,08 USD) viejien käyttämät hinnat tai yhteisön tuotannonalan käyttämät hinnat samankaltaiselle tuotteelle. Vaikka neuvosto on yhteisön tuotannonalalle aiheutuneen vahingon määrittelemiseksi arvioinut kumulatiivisesti tutkimuksessa kyseessä olleista kolmesta maasta peräisin olevan viennin määrän, se ei kuitenkaan ole laskenut sitä, minkä verran kantajan oma vienti oli alihinnoiteltua, juuri viennin vähäisestä määrästä johtuen.

51 Arvioidessaan näitä tosiseikkoja perusasetuksen 3 artiklan 2 kohdan perusteella neuvoston olisi pitänyt todeta, että kantajan vienti ei edellyttänyt vahingon määrittelyä. Joka tapauksessa näiden samojen syiden perusteella kantaja katsoo, että sen oman viennin ja yhteisön tuotannonalalle aiheutuneen vahingon välillä ei ole syy-yhteyttä.

52 Kantaja väittää lisäksi vastauskirjelmässään, että neuvosto on tehnyt ilmeisen arviointivirheen, jolla se on rikkonut yhdenvertaisen kohtelun periaatetta ja suhteellisuusperiaatetta, koska se oli ottanut kantajan viennin huomioon siinä kumulatiivisessa arviossa, joka koski tutkimuksen kohteena olleista valtioista peräisin olevan viennin kokonaisvaikutusta yhteisön tuotannonalalle.

53 Kantajan mukaan neuvoston väitteistä poiketen yhteisön toimielimet ovat jo ennemminkin arvioineet yksittäisten tuottajien viennin vaikutusta (väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Amerikan yhdysvalloista, Meksikosta, Romaniasta, Taiwanista, Turkista ja Jugoslaviasta peräisin olevien polyesteristä valmistettujen tekstiilisynteettikuitujen tuonnissa 14 päivänä kesäkuuta 1988 annettu komission asetus (ETY) N:o 1696/88 (EYVL L 151, s. 47)) ottamalla huomioon kunkin tuottajan erityistilanteen. Näin ollen edellä mainitussa asetuksessa tutkittiin erikseen amerikkalaisten tuottajien viennin vaikutusta.

54 Kantaja korostaa tältä osin, että yhteisön toimielinten olisi pitänyt ottaa huomioon sen erityisasema, joka oli hyvin erilainen muiden tuottajien ja viejien asemaan verrattuna. Vaikka kantaja kuuluukin eurooppalaiseen Swedish Match -konserniin, sen vienti keskittyy kuitenkin Japaniin, Yhdysvaltoihin ja Tyynen valtameren alueella sijaitseviin Aasian maihin, eli sen ei voida katsoa olevan viejä sillä tavoin kuin tätä käsitettä käytetään muiden polkumyyntitutkimuksen kohteena olevien tuottajien osalta. Kantajan tutkimusajanjakson aikana suorittaman

ainoan vientitoimenpiteen, jonka tarkoituksena oli Poppellin suorittamat laatutestit, ei voida katsoa merkitsevän säännöllistä ja olemassa olevaa liikesuhdetta viejän ja tuojan välillä. Yhteisön toimielimet ovat siten rikkoneet yhdenvertaisen kohtelun periaatetta kohtelemalla samalla tavoin täysin erilaisia tilanteita.

55 Yhteisön toimielimet ovat kantajan mukaan rikkoneet myös suhteellisuusperiaatetta. Kantajaa koskevan polkumyyntitullin käyttöönotolla käytetään suhteettomalla tavalla perusasetuksessa yhteisön toimielimille annettua toimivaltaa, koska se ei ollut välttämätön halutun tavoitteen saavuttamiseksi. Kantaja on mielestään näyttänyt, että sen vienti yhteisöön ei kuulu osana se tavanomaiseen toimintaan, ja siten on epätodennäköistä, että se ryhtyy tällaiseen vientiin tulevaisuudessa.

56 Perustelujen puutteellisuutta koskevan kanneperusteen osalta kantaja arvostelee yhteisön toimielimiä siitä, että ne ovat käyttäneet tavoitehintoja virheellisesti polkumyyntitullin laskemisessa. Se viittaa tältä osin yhdistetyissä asioissa 260/85 ja 106/86, TEC ym. vastaan neuvosto, 5.10.1988 annettuun tuomioon (Kok. 1988, s. 5855, 48—50 kohta), jonka mukaan tavoitehintoja käytetään silloin, kun tosiasialliset markkinahinnat ovat laskeneet ja kun niitä ei näin ollen voida käyttää vertailuun. Tavoitehintaa voidaan kantajan mukaan käyttää vain tällaisessa tapauksessa. Mikäli hinnat eivät ole alentuneet, vertailussa käytettävä hinta on yhteisön tuottajien tosiasiallinen hinta. Jos yhteisön toimielimet olisivat käyttäneet tosiasiallisia hintoja polkumyyntitullin vahvistamiseksi, kantajalle ei olisi määrätty polkumyyntitullia.

57 Neuvosto esittää ensinnäkin, että polkumyyntitutkimukset koskevat aina vientiä tietystä maasta tai maista, eikä tietyn tuottajan vientiä. Tämän vuoksi yhteisön toimielimet määrittelevät ainoastaan sen, onko vahinko aiheutunut polkumyynnillä tapahtuneesta tuonnista, joka on peräisin tutkimuksen kohteena olevasta maasta.

58 Neuvosto korostaa, että perustelulla, jossa kantaja viittaa edellä mainittuun 14.6.1988 annettuun asetukseen N:o 1696/88 (ks. edellä 53 kohta), ei ole merkitystä käsiteltävänä olevan asian kannalta, koska tosiseikat eivät ole samanlaisia. Sen mukaan kaikkien amerikkalaisten tuottajien, eikä ainoastaan yhden tuottajan, vienti suljettiin pois kokonaisvientiä laskettaessa.

59 Neuvosto korostaa, että kantaja ei ole kanteessaan vedonnut syrjintäkiellon periaatteeseen tai suhteellisuusperiaatteeseen. Sen mukaan kantaja on esittänyt nämä väitteet ensimmäistä kertaa vastauskirjelmässään mainitsematta syytä, jonka vuoksi se ei ole voinut esittää niitä kanteessaan. Nämä väitteet ovat siten uusia perusteita, jotka on ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 48 artiklan 2 kohdan mukaisesti jätettävä tutkimatta.

60 Toissijaisesti neuvosto katsoo, että väite syrjintäkiellon periaatteen loukkaamisesta on perusteeton. Neuvoston mukaan sillä, että viejä vie tuotteitaan siihen etuyhteydessä olevalle yhteisön tuottajalle, ei ole merkitystä, koska tällainen vienti saattaa myös aiheuttaa vahinkoa. Toisaalta se, että viennin määrä on ollut erittäin vähäinen, ei ole riittävä peruste syy-yhteyden arvioimiseksi erikseen. Suhteellisuusperiaatteen osalta kantaja vetoaa käytännössä samoihin perusteisiin kuin mitä se esitti syrjintäkiellon periaatteen rikkomisen osalta.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

61 Siltä osin kuin kantaja väittää ensinnäkin, että sitä ei voida pitää viejänä perusasetuksen mukaisessa merkityksessä, koska se kuuluu Swedish Match -konserniin ja koska ainut sen tutkimuksen aikana suorittama vientitoimenpide oli vienti sen sisaryhtiö Poppellille, on huomattava, että neuvosto on katsonut riidanalaisen asetuksen 38 perustelukappaleessa ilman, että kantaja olisi riitauttanut tätä, että

Swedish Match -konserniin kuuluvien yritysten tuontitoiminta Filippiineiltä peräisin olevien sytyttimien osalta oli äärimmäisen rajoitettua, ja että niiden kyseiseen tuotteeseen liittyvien toimintojen ydin on yhteisössä. Neuvosto katsoi näin ollen perustellusti, että asianomaisten yritysten pysyttäminen yhteisön tuotannonalaan kuuluvina oli asianmukaista.

62 Lisäksi on korostettava, että pelkästään se seikka, että tuonti on tapahtunut saman konsernin sisällä, ei ole omiaan sulkemaan tuontia pois perusasetuksen 3 artiklan soveltamisalasta, sillä kyseisen artiklan tavoitteena on yhteisön teollisuuden suojeleminen polkumyynnillä tuodulta tuonnilta. Perusasetuksen 2 artiklan 9 kohdan mukaan yhteisön ulkopuolisen viejän ja yhteisössä toimivan tuojan välistä yhtiösuhdetta koskeva erityistilanne otetaan huomioon ainoastaan vientihintaa määriteltäessä.

63 Tästä seuraa, että kantajan esittämä ensimmäinen väite on hylättävä.

64 Siltä osin kuin kantaja arvostelee toiseksi yhteisön toimielimiä siitä, että ne ovat katsoneet, että kantajan tutkimusajanjakson aikana suorittama sytyttimien ainoa vientitoimi, joka koski erittäin vähäistä määrää, saattoi aiheuttaa huomattavaa vahinkoa yhteisön tuotannonalalle, on todettava, ettei yhteisön toimielimiä velvoiteta perusasetuksen missään säännöksessä eikä myöskään vuoden 1994 polkumyyntikoodissa tutkimaan polkumyynnin vastaisessa menettelyssä, onko jokainen polkumyyntiä harjoittava viejä erikseen myötävaikuttanut, tai missä määrin se on niin tehnyt, yhteisön teollisuudelle aiheutuneeseen vahinkoon. Perusasetuksen 3 artiklan sanamuodosta ilmenee päin vastoin, että yhteisön lainsäätäjä on käyttänyt muotoa "polkumyynnillä tapahtuva tuonti" täsmentäen, että polkumyynnillä tapahtuvan tuonnin määrä ja sen vaikutus samankaltaisten

tuotteiden hintoihin yhteisön markkinoilla ja tämän tuonnin seurausvaikutukset yhteisön tuotannonalaan ovat merkityksellisiä seikkoja vahingon toteamiseksi. Perusasetuksen 3 artiklan 4 kohdan mukaan "useammasta kuin yhdestä maasta" tapahtuvaa tuontia voidaan arvioida kumulatiivisesti sillä edellytyksellä, että "yhdestäkään maasta tapahtuvan tuonnin määrä ei ole vähäpätöinen".

65 On siis selvää, että yhteisön lainsäätäjä on valinnut yhden tietyn maan tai useamman maan alueen vahingon toteamista varten viittaamalla yleisesti näistä maista polkumyynnillä tapahtuvaan kokonaistuontiin.

66 Tältä osin on korostettava, että yhteisöjen tuomioistuin katsoi asiassa 255/84, Nachi Fujikoshi vastaan neuvosto, 7.5.1987 antamassaan tuomiossa (Kok 1987, s. 1861, 46 kohta), että polkumyyntihinnoilla toteutetun tuonnin yhteisön tuotannolle aiheuttama vahinko on arvioitava kokonaisvaltaisesti, "eikä tällöin ole tarpeen eikä mahdollistakaan yksilöidä sellaista osaa tästä vahingosta, joka voidaan lukea kunkin vastuussa olevan yhtiön syyksi". Lisäksi yhdistetyissä asioissa 294/86 ja 77/87, Technointorg vastaan komissio ja neuvosto, 5.10.1988 antamassaan tuomiossa (Kok. 1988, s. 6077, 40 ja 41 kohta) yhteisöjen tuomioistuin katsoi, että useista kolmansista maista peräisin olevan tuonnin vaikutuksia oli arvioitava kokonaisvaltaisesti, ja sen mukaan oli perusteltua, että yhteisön viranomaiset saattoivat tutkia tällaisen tuonnin kokonaisvaikutuksia yhteisön tuotannonalaan ja ryhtyä riittäviin toimenpiteisiin kaikkien viejien osalta "vaikka jokaisen viejän vienti erikseen tarkasteltuna olisi vähäistä".

67 Siten kantajan esittämä toinen väite on hylättävä.

68 Näin ollen kantaja ei voi tehokkaasti vedota syrjintäkiellon periaatteeseen. Vaikka tämän periaatteen vastaista on, että erilaisia tilanteita kohdellaan samalla tavalla, edellä esitetyn mukaisen polkumyynnin vastaisen järjestelmän vastaista on, että vähäisen määrän vieneen toimijan katsotaan vahingon toteamista varten

olevan erilaisessa asemassa kuin huomattavia määriä vieneen toimijan. Vaikka kantaja väittää edelleen tässä yhteydessä, että muille filippiiniläisille viejille ei ole määrätty polkumyyntitullia, koska komissio on hyväksynyt niiden esittämät hintoja koskevat sitoumukset, on muistettava, kuten riidanalaisen asetuksen 89 perustelukappaleesta ilmenee, että kantaja ei ole esittänyt tällaisen sitoumuksen hyväksymistä, joten yhteisön toimielimet eivät voineet kohdella kantajaa samalla tavoin kuin muita filippiiniläisiä yhtiöitä.

69 Kantaja ei myöskään voi vedota suhteellisuusperiaatteeseen, jonka mukaan yhteisön säännöstön lainmukaisuuden edellytyksenä on, että säännöstössä käyttöön otetuilla keinoilla voidaan saavuttaa kyseisellä säännöstöllä lainmukaisesti tavoiteltu päämäärä ja että keinot eivät ylitä sitä, mikä on välttämätöntä päämäärän saavuttamiseksi, ottaen huomioon, että kun on mahdollista valita usean asianmukaisen toimenpiteen välillä, on periaatteessa valittava sellainen toimenpide, joka on vähiten rajoittava (ks. vastaavasti asia T-162/94, NMB France ym. v. komissio, tuomio 5.6.1996, Kok. 1996, s. II-427, 69 kohta).

70 Yhteisön tuotannonalan suojelu saattaa nimittäin edellyttää, että vähäinenkin vienti otetaan huomioon vahinkoa todettaessa. Kantajan osalta sen viennin tähän asti pieni määrä vastaa yhtä vähäistä uhkaa joutua maksamaan käyttöön otettua polkumyyntitullia. Tämä uhka toteutuu ainoastaan, jos kantaja vie tulevaisuudessa yhteisöön. Kantajahan on nimenomaisesti ilmoittanut, että kantajan vienti yhteisöön ei kuulu sen tavanomaiseen toimintaan, joka keskittyy Japaniin, Yhdysvaltoihin ja Tyynen valtameren alueella sijaitseviin Aasian maihin, ja että on epätodennäköistä, että se vie tulevaisuudessakaan tuotteitaan yhteisöön.

71 Tämän johdosta kantajan esittämät perustelut näiden kahden periaatteen loukkaamisesta on hylättävä.

72 Kantaja yrittää myös näyttää, ettei vahinkoa ollut aiheutunut, koska sen viemistä sytyttimistä laskutettu hinta oli yhteisön hintaa korkeampi. Toisaalta se väittää, että yhteisön toimielimet ovat käyttäneet tavoitehinnan käsitettä, vaikka sen soveltamisen edellytykset — eli tosiasiallisen markkinahinnan lasku — eivät ole käsiteltävänä olevassa asiassa täyttyneet.

73 Tältä osin on muistettava, että kantaja ja yhteisön tuoja, joka on riidanalaisen toimituksen vastaanottaja, kuuluvat samaan konserniin. Perusasetuksen 2 artiklan 9 kohdan mukaan jos viejän ja tuojan välillä on yhtiösuhde, yhteisön toimielinten ei tarvitse katsoa laskutettua hintaa vientihinnaksi, vaan vientihinta voidaan muodostaa sen hinnan perusteella, jolla maahantuodut tuotteet myydään ensimmäisen kerran riippumattomalle ostajalle. Neuvosto on todennut kantajan tätä riitauttamatta, että se on käyttänyt tällä tavoin muodostettua hintaa tässä tapauksessa. Näin ollen kantajan viittauksella tosiasiassa laskutettuun hintaan ei ole merkitystä.

74 Tavoitehintaan liittyvän arvostelun osalta riidanalaisen asetuksen 54 perustelukappaleesta käy ilmi, että yhteisön teollisuuden soveltamat hinnat nousivat hieman vuoteen 1992 saakka, minkä jälkeen ne laskivat aina tutkimusajanjaksoon saakka. Erityisesti kyseen ollessa hienommista sytyttimistä, joiden osalta korkeampi hinta on tavallisesti perusteltu, todettiin, että tutkimusajanjakson aikana tällaisia korkeampia hintoja ei voitu pitää yllä, mikä vaikutti yhteisön teollisuuden kannattavuuteen. Lisäksi tämän asetuksen 53 perustelukappaleessa todetaan, että yhteisön tuotannonalan markkinaosuus laski 57,3 prosentista vuonna 1990 48,6 prosenttiin tutkimusajanjakson aikana. Riidanalaisen asetuksen 34 ja 50 perustelukappaleen mukaan maahantuotujen sytyttimien hinnat olivat tutkimusajanjakson aikana yhteisön tuottajien soveltamia hintoja merkittävästi alhaisempia ottaen huomioon kantajan 36,7 prosentin ja muiden filippiiniläisten viejien 52,6 prosentin polkumyyntimarginaali.

75 Näiden seikkojen perusteella, joita kantaja ei ole riitauttanut, neuvostolla oli oikeus katsoa, että yhteisössä tosiasiallisesti sovellettuja hintoja ei voitu enää käyttää vahingon toteamiseksi, koska ne olivat laskeneet Filippiineiltä peräisin olevan tuonnin aiheuttaman hinnanlaskupaineen vuoksi, joten vahingon poistamiseksi tarpeellinen polkumyyntitulli oli laskettava perusasetuksen 9 artiklan 4 kohdassa tarkoitetulla tavalla muodostetun hinnan perusteella.

76 Riidanalaisen asetuksen 57, 81 ja 82 perustelukappaleesta ja lopullisen ilmoituksen 14 ja 21 sivuilta käy ilmi, että kantajaa lukuun ottamatta filippiiniläisten viejien hinnat olivat yli 30 prosenttia alhaisempia kuin yhteisön tuotannonalan soveltamat hinnat ja että vahingon poistamiseksi oli otettava huomioon yhteisön tuotannonalan 10 prosentin voittomarginaali sekä sen tuotantokustannukset. Tämän vuoksi näiden filippiiniläisten tuojien alihinnoittelumarginaali (underselling margin) suhteessa yhteisön laskennallisiin hintoihin arvioitiin 43 prosentiksi, johon sisältyy näin ollen kolme prosenttia tuotantokustannuksia. Koska kantajan alihinnoittelumarginaali (undercutting margin) oli vahvistettu nollaksi prosentiksi, ei-vahingollisen hinnan laskeminen johti välttämättä yksittäisen alihinnoittelumarginaalin (underselling margin) vahvistamiseen 13 prosentiksi, joka koostui yhteisön tuotannonalan 10 prosentin voittomarginaalista ja sen tuotantokustannusten perusteella määräytyvästä 3 prosentista, sellaisena kuin marginaali on vahvistettu riidanalaisessa asetuksessa ja kuin se ilmenee samansuuruisesta polkumyyntitullista.

77 Tästä seuraa, että ainoatakaan kantajan esittämää väitettä ei voida hyväksyä.

78 Toinen kanneperuste on tämän vuoksi hylättävä kokonaisuudessaan.

Perusteluvelvollisuuden rikkomista koskeva kolmas kanneperuste

79 Kantaja väittää, että riidanalaisessa asetuksessa esitetään ristiriitaisesti ja epäselvästi ne seikat, joiden perusteella neuvosto on määritellyt kantajan keskimääräisen alihinnoittelumarginaalin ja määrännyt kantajaan sovellettavat polkumyyntitullit. Kantaja arvostelee erityisesti riidanalaisen asetuksen 50 perustelukappaletta. Kantajan mielestä yhteisön toimielimet eivät ole osoittaneet tai arvioineet sen yksittäistä alihinnoittelumarginaalia. Alihinnoittelun tason, jonka neuvosto on määritellyt yhteisön tuotannonalalle aiheutuneen vahingon arvioimiseksi, suhteen vallitsee täydellinen epävarmuus. Tämä epävarmuus kasvaa, jos otetaan huomioon se korkea hinta, jonka kantaja laskuttaa tuojalta ja sen erittäin vähäinen tuonti.

80 Kantaja arvostelee myös riidanalaisen asetuksen 57 perustelukappaletta. Sen sanamuodon perusteella voidaan ajatella, että neuvosto on päätellyt, että kantaja ei ole aiheuttanut vahinkoa yhteisön tuotannonalalle ja että sille ei tarvitse määrätä polkumyyntitullia. Kuitenkin neuvosto on määrännyt kantajalle yksilöllisen tullin sen tuonnista. Kantaja ei ymmärrä, miksi neuvosto on päätynyt 13 prosentin keskimääräiseen alihinnoittelumarginaalin (underselling margin), kun se on perustanut vahinkoa koskevan päätelmänsä muun muassa nollan prosentin alihinnoittelumarginaaliin (undercutting margin).

81 Kantaja korostaa, että perustelut, joiden mukaan yhteisön tuotannonalan soveltamat hinnat ovat nousseet, ovat ristiriidassa myöhempien, hinnanlaskupaineen toteavien perustelujen kanssa. Kantaja ei siten voi puolustautua, koska se ei voi tietää, minkä seikkojen perusteella neuvosto on päättänyt määrätä polkumyyntitullin sen tuonnille.

82 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomauttaa, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan EY:n perustamissopimuksen 190 artiklan (josta on tullut EY 253 artikla) mukainen perusteluvelvollisuus määräytyy kyseisen säädöksen, päätöksen tai muun toimenpiteen luonteen mukaan. Perusteluissa on selkeästi ja

yksiselitteisesti ilmaistava yhteisön toimielimen toimenpiteen perustelut siten, että henkilöille, joita toimenpide koskee, selviävät sen syyt ja että yhteisöjen tuomioistuin voi valvoa toimenpiteen laillisuutta. Lisäksi tästä oikeuskäytännöstä seuraa, ettei voida vaatia, että toimenpiteen perusteluissa on esitettävä kaikki asiaan liittyvät eri tosiseikat ja oikeudelliset seikat, joista toimenpiteessä on kysymys, jos toimenpide pysyy sen asiayhteyskokonaisuuden rajoissa, jonka osa se on, ja perusteluvelvollisuutta on arvioitava erikseen kunkin tapauksen olosuhteiden nojalla (asia C-48/96 P, Windpark Groothusen v. komissio, tuomio 14.5.1998, Kok. 1998, s. I-2873, 34 ja 35 kohta). Etenkään ei voida edellyttää, että asetusten, jotka ovat yleisesti sovellettavia säädöksiä, perusteluissa täsmennetään ne erilaiset — toisinaan lukuisat ja monimutkaiset — tosiseikat ja oikeudelliset seikat, jotka ovat niiden kohteena. Jos näin ollen kyseisestä toimenpiteestä ilmenee toimielimen tavoittelema päämäärä olennaisilta osiltaan, ei voida edellyttää, että perusteluissa täsmennetään jokainen tekninen erityisratkaisu, joka toimenpiteessä on tehty (asia 250/84, tuomio 22.1.1986, Kok. 1986, s. 117, 38 kohta).

83 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että tässä oikeuskäytännössä asetettuja vaatimuksia on noudatettu käsiteltävänä olevassa tapauksessa. Kuten kantajan esittämää ensimmäistä ja toista kanneperustetta tutkittaessa on osoitettu, kantaja on saanut riittävästi tietoja osallistuessaan polkumyynnin vastaiseen menettelyyn, sekä myös lopullisesta ilmoituksesta ja riidanalaisen asetuksen perustelukappaleista, joten se on voinut puolustaa tehokkaasti etujaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa. Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on voinut valvoa toimenpiteen laillisuutta tätä kannetta ratkaistessaan.

84 Siten myös kolmas kanneperuste on hylättävä.

85 Edellä esitetystä seuraa, että kanne on hylättävä perusteettomana.

Oikeudenkäyntikulut

86 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan kantaja on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut siltä osin kuin se on hävinnyt asian. Siltä osin kuin neuvosto on kanteen nostamisen johdosta korjannut erään laskuvirheen ja alentanut riidanalaista asetusta muuttaen polkumyyntitullia neljällä yksiköllä, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo työjärjestyksen 87 artiklan 6 kohdan nojalla kohtuulliseksi velvoittaa neuvosto vastaamaan yhdestä viidesosasta oikeudenkäyntikuluistaan.

87 Komissio, joka on asiassa väliintulijana, vastaa työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisesti omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(laajennettu ensimmäinen jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) Kanne hylätään.

2) Kantaja velvoitetaan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan sekä korvaamaan neljä viidesosaa neuvoston oikeudenkäyntikuluista.

3) **Neuvosto vastaa yhdestä viidesosasta oikeudenkäyntikuluistaan.**

4) **Väliintulija vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Vesterdorf Bellamy Pirrung

Meij Vilaras

Julistettiin Luxemburgissa 20 päivänä lokakuuta 1999.

H. Jung B. Vesterdorf

kirjaaja presidentti